

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 263, 264 i 266 TFUE.
- Komisja naruszyła moc wiążącą wyroku Trybunału w sprawie C-566/10 P stwierdzającego, że ogłoszenia o konkursie wskazujące wyłącznie angielski, francuski i niemiecki jako języki, które kandydaci w konkursach otwartych Unii mogą wskazać jako drugi język, są niezgodne z prawem.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 342 TFEU oraz art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że poprzez wskazanie tylko trzech języków dopuszczalnych jako drugi język kandydatów w konkursach otwartych Unii, Komisja w praktyce narzuciła nowe rozporządzenie określające system językowy instytucji, naruszając wyłączną właściwość Rady w tej dziedzinie.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 12 WE (obecnie art. 18 TFUE), art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 ust. 3 UE, art. 1 ust. 2 i 3 załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników, art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58 oraz art. 1d ust. 1 i 6, art. 27 akapit drugi i art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego urzędników.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że wprowadzone przez Komisję ograniczenie językowe jest dyskryminujące, ponieważ przytoczone przepisy zakazują narzucania obywatelom europejskim i urzędnikom instytucji europejskich ograniczeń językowych, które nie są przewidziane w sposób ogólny i obiektywny przez regulaminy wewnętrzne instytucji, o których mowa w art. 6 rozporządzenia nr 1/58 i które dotychczas nie zostały wydane, i zakazują ustanawiania takich ograniczeń, o ile nie wynika to z konkretnego i uzasadnionego interesu służby.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 6 ust. 3 UE w części, w jakiej ustanawia on zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań jako prawo podstawowe wynikające ze wspólnych tradycji konstytucjonalnych państw członkowskich.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja naruszyła oczekiwania obywateli dotyczące możliwości wyboru jako drugiego języka dowolnego spośród języków Unii, zgodnie z tym, tak jak było to zawsze praktykowane do 2007 r. i co zostało autorytatywnie potwierdzone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-566/10 P.
- 5) Zarzut piąty dotyczy nadużycia władzy i naruszenia norm materialnych właściwych charakterowi i celowi ogłoszeń o konkursach.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że poprzez wprowadzenie prewencyjnego i ogólnego ograniczenia języków dopuszczalnych jako drugi język do trzech, Komisja w rzeczywistości antycypowała na etapie ogłoszenia o konkursie i określenia warunków udziału w konkursie sprawdzenie kompetencji językowych kandydatów, które powinny zostać ocenione w ramach konkursu. W tej sytuacji decydujące znaczenie ma znajomość języków, a nie kompetencje zawodowe.
- 6) Zarzut szósty dotyczy naruszenia art. 18 i 24 ust. 4 TFUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 2 rozporządzenia nr 1/58 oraz art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego urzędników.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, iż poprzez postanowienie, że zgłoszenia do udziału w konkursie obowiązkowo muszą być wysłane w języku angielskim, francuskim lub niemieckim i że w tym samym języku EPSO wysłała do kandydatów informacje dotyczące przebiegu konkursu, naruszone zostało prawo obywateli europejskich do porozumiewania się w ich własnym języku z instytucjami i nastąpiła dalsza dyskryminacja osób, które nie znają biegle tych trzech języków.
- 7) Zarzut siódmy dotyczy naruszenia art. 1i 6 rozporządzenia nr 1/58, art. 1d ust. 1 i 6, oraz art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego urzędników, art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników i art. 296 ust. 2 TFUE (brak uzasadnienia), a także zasady proporcjonalności i przeinaczenia stanu faktycznego.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że ograniczenie do trzech języków Komisja uzasadniła wymogiem, aby nowi pracownicy od razu byli w stanie porozumiewać się w ramach instytucji. Uzasadnienie to przeinacza stan faktyczny, ponieważ nie jest tak, że te trzy języki są najczęściej używane w różnych grupach językowych w ramach instytucji. Jest ono też nieproporcjonalne w stosunku do ograniczenia prawa podstawowego, jakim jest prawo do niedyskryminacji ze względów językowych.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2013 r. — Now Wireless przeciwko OHIM — Starbucks (HK) (now)

(Sprawa T-278/13)

(2013/C 207/82)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Now Wireless Ltd (Guildford, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: T. Alkin, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Starbucks (HK) Ltd (Hongkong, Chiny)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji; oraz

- stwierdzenie wygaśnięcia prawa z rejestracji nr 1421700 wspólnotowego znaku towarowego ze względu na brak używania;
- obciążenie właściciela zarejestrowanego znaku kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „now” dla usług z klasy 35, 41 i 42 — wspólnotowy znak towarowy nr 1 421 700

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Starbucks (HK) Ltd

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Decyzja Wydziału Unieważnień: stwierdzenie częściowego wygaśnięcia prawa z rejestracji wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Ezz i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-279/13)

(2013/C 207/83)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ahmed Abdelaziz Ezz (Giza, Egipt), Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama (Kair, Egipt), Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar (Giza, Egipt) (przedstawiciele: J. Lewis, Queen's Counsel, B. Kennelly, barrister, i J. Binns, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/144/WPZiB z dnia 21 marca 2013 r. zmieniającej decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. L 82, s. 54) i rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i

organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. L 76, s. 4), utrzymanego przez decyzję Rady z dnia 21 marca 2013 r., w zakresie, w jakim mają one zastosowanie do skarżących; oraz

- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na podstawie 263 TFUE skarżący podnoszą sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że: a) decyzji Rady 2013/144/WPZiB brakowało właściwej podstawy prawnej, gdyż nie spełniała ona wymogu z art. 29 TUE; oraz b) rozporządzenie Rady (UE) nr 270/2011 nie mogło zostać utrzymane, gdyż nie spełniało wymogów swojej domniemanej podstawy prawnej, czyli art. 215 ust. 2 TFUE.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że kryterium przyjęcia środków ograniczających określone w art. 1 decyzji Rady 2011/172/WPZiB i w art. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 nie zostało spełnione. Ponadto skarżący podnoszą, że przedstawione przez stronę pozwaną uzasadnienie przyjęcia środków ograniczających przeciwko skarżącym jest całkowicie niejasne, niekonkretne, nieoparte dowodami, nieuzasadnione i niewystarczające do uzasadnienia stosowania takich środków.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że strona pozwana naruszyła prawo skarżących do obrony oraz prawo do skutecznej ochrony sądowej, ponieważ: a) środki ograniczające nie przewidują procedury informowania skarżących o dowodach, na których opierała się decyzja o zamrożeniu ich aktywów, lub umożliwiającej im skuteczne przedstawienie uwag na temat tych dowodów; b) przedstawione uzasadnienie zawiera ogólne i niejasne twierdzenia bez poparcia na temat postępowań sądowych; oraz c) strona pozwana nie przedstawiła wystarczających informacji umożliwiających skarżącym skuteczne przedstawienie ich stanowiska w odpowiedzi, co nie pozwala Sądowi ocenić, czy decyzja i ocena Rady były zasadne i oparte na przekonujących dowodach.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że strona pozwana nie przedstawiła skarżącym wystarczającego uzasadnienia objęcia ich zaskarżonymi środkami z naruszeniem obowiązku jasnego przedstawienia rzeczywistych i konkretnych powodów uzasadniających jej decyzję, w tym konkretnych powodów indywidualnych, które skłoniły ją do uznania, że skarżący byli odpowiedzialni za sprzeniewierzenie egipskich funduszy państwowych.
- 5) Zarzut piąty dotyczący tego, że strona pozwana bezzasadnie i nieproporcjonalnie naruszyła prawo własności skarżących oraz ich dobre imię.
- 6) Zarzut szósty dotyczący tego, że umieszczenie skarżących w wykazie osób, przeciwko którym stosować się będą środki ograniczające, opiera się na oczywistym błędzie w ocenie.